

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 410/2025-55

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Šumavská 3, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3CdoPr/6/2024 z 29. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením o odmietnutí jeho dovolania v spore, v ktorom bol rozhodujúci § 79 ods. 2 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“).

II.

2. V spore žalujúceho sťažovateľa a ním žalovaného zamestnávateľa bolo v roku 2015 právoplatne určené, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalovaným sťažovateľovi v júli 2008 je neplatná. Okresný súd rozsudkom z mája 2018 žalovanému uložil zaplatiť sťažovateľovi náhradu mzdy za 12 mesiacov a vo zvyšku náhrady mzdy za ďalšie obdobie jeho žalobu zamietol. O čiastočnom zamietnutí žaloby bolo rozhodnuté podľa § 79 ods. 2 ZP, podľa ktorého ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Okresný súd vychádzal z toho, že sťažovateľ v čase neplatného skončenia pracovného pomeru bol už dva roky v dôchodkovom veku, po výpovedi požiadal o starobný dôchodok, ktorý mu bol vyplatený spätne za dva roky v čiastke 20 238 eur s tým, že ďalej bude mať dôchodok 800 eur, žalovaný mu v roku 2008 vyplatil odstupné a odchodné 7 737,10 eur a sťažovateľ sa následne nesnažil zamestnať. Podľa okresného súdu bol

sťažovateľ po výpovedi zabezpečený a náhrada mzdy za rok je dostatočná satisfakcia za nezákonný postup žalovaného a priznanie náhrady mzdy za dlhšie obdobie by neplnilo sociálnu funkciu.

3. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudkom z januára 2019 rozsudok okresného súdu potvrdil. Na dovolanie sťažovateľa však najvyšší súd rozsudok okresného súdu zrušil. Krajský súd následne rozsudok okresného súdu znova potvrdil. Poukázal na zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu, ktorého vychádzalo z nálezov ústavného súdu (I. ÚS 331/2019) v inej veci, na základe ktorého najvyšší súd uviedol, že (i) § 79 ods. 2 ZP treba vykladať tak, že súd môže náhradu mzdy primerane znížiť, či vôbec nepriznať len výnimočne, ak by výkon tohto práva bol v rozpore s dobrými mravmi podľa čl. 2 ZP, (ii) súd pri rozhodovaní o náhrade mzdy v rámci voľnej úvahy musí nájsť mieru zodpovedajúcu účelu náhrady mzdy tak, aby jeho rozhodnutie zásadne neodporovalo nielen dobrým mravom, ale aj zásadám spravodlivosti a primeranosti, (iii) to, že zamestnanec je starobný dôchodca a popri mzde poberá starobný dôchodok, nie je skutočnosťou, ktorá zamestnávateľovi objektívne znemožňuje umožniť zamestnancovi pokračovať v práci a vyplácať mu mzdu, a (iv) starobný dôchodok nie je skutočnosť, ktorá by takéhoto zamestnanca nedôvodne zvýhodňovala oproti ostatným zamestnancom zamestnávateľa alebo samotnému zamestnávateľovi, keďže starobný dôchodok je dôchodková dávka.

4. Krajský súd uviedol, že okresný súd s ohľadom na to, že ústavný súd nálezom (I. ÚS 331/2019) rozhodol až po jeho rozhodnutí, riadne zistil skutkový stav veci, z ktorého vyvodil správny právny záver, keďže aplikoval nielen dobré mravy, ale i správne aplikoval satisfakčnú a sociálnu funkciu náhrady mzdy. Pritom zdôraznil, že sťažovateľ bol zabezpečený nielen starobným dôchodkom, no i žalovaným riadne vyplateným odstupným a odchodným. Krajský súd sa s týmto stotožnil a odkázal na rozhodnutie najvyššieho súdu (3Cdo/2/2020), podľa ktorého pri náhrade mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za čas presahujúci rok nastupuje jej sociálna funkcia, ktorá sa odvíja od celkovej sociálnej situácie zamestnanca. Podľa krajského súdu náhradu mzdy nemožno zamieňať so mzdou ako odplatom za prácu. Preto pri rozhodovaní treba prihliadnuť na všetky okolnosti s vplyvom na zaistenie zabezpečenia životných potrieb zamestnanca. Podľa krajského súdu aj napriek záverom ústavného súdu (I. ÚS 331/2019) skutočnosť, že zamestnanec poberá starobný dôchodok, je okolnosťou, na ktorú treba prihliadnuť, keďže starobný dôchodok plní rovnako ako náhrada mzdy sociálnu funkciu. Pritom odkázal na rozhodnutie najvyššieho súdu (4Cdo/125/2018). Krajský súd uzavrel, že náhrada mzdy za 12 mesiacov (20 632,68 eur) je dostatočná satisfakcia, sociálna ochrana sťažovateľa a dostatočná sankcia pre žalovaného. Nepriznanie náhrady mzdy za dlhšie obdobie tak neodporuje zásadám spravodlivosti a primeranosti.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil alebo v zamietavej časti zmenil tak, že mu prizná náhradu mzdy 176 986,18 eur. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie odmietol.

6. Sťažovateľ porušenie procesných práv v miere porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vyvodil z nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, keďže krajský súd nerešpektoval zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu, iné rozhodnutia najvyššieho súdu a nález ústavného súdu (I. ÚS 331/2019) a nedostatočne odôvodnil záver o čiastočnom zamietnutí žaloby. Pritom vychádzal z ústavným súdom zrušeného rozhodnutia (4Cdo/125/2018). Najvyšší súd k tomu uviedol, že z odôvodnení rozsudkov okresného a krajského súdu sú zrejmé skutkové a právne úvahy, ktoré viedli k prijatiu

konečného záveru. Preto nemožno dospieť k záveru o porušení procesných práv sťažovateľa v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Následne odkázal na časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd pripustil, že krajský súd poukázal na jeho rozhodnutie (4Cdo/125/2018), ktoré bolo zrušené nálezom ústavného súdu (I. ÚS 331/2019), no zdôraznil, že nevychádzal len z neho. Podľa najvyššieho súdu podstatou rozhodnutia boli zistenia o tom, že sťažovateľ pred výpoveďou bol už dva roky v dôchodkovom veku, prejavil vôľu zostať na dôchodku, nedomáhal sa pridelovania práce, prijal odstupné a odchodné a v čase rozhodovania okresného súdu mal 73 rokov.

7. Sťažovateľ dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vyvodil z toho, že najvyšší súd sa odchytil od právnych názorov najvyššieho súdu v rozhodnutiach (6Cdo/157/2010, 6Cdo/100/2016 a 3Cdo/2/2020), dokonca v zrušujúcom uznesení v jeho veci (2Cdo/343/2020) a v náleze ústavného súdu (I. ÚS 331/2019). Právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie krajského súdu, sformuloval tak, či *„je dôvodom zníženia alebo nepriznania náhrady mzdy za obdobie prevyšujúce 12 mesiacov skutočnosť, že zamestnanec, ktorému bola daná neplatná výpoveď, dosiahol v tomto období dôchodkový vek, bol mu vyplácaný starobný dôchodok a nedosahoval príjem pracovnej činnosti“*. Najvyšší súd k tomu odcitoval časti odôvodnenia rozhodnutí (6Cdo/157/2010, 6Cdo/100/2016 a 3Cdo/2/2020), z ktorých nevyplýva, že by riešili otázku nastolenú sťažovateľom. Vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci sťažovateľa (2Cdo/343/2020) zdôraznil, že jeho záver spočíva v tom, že prvé rozhodnutie krajského súdu bolo nedostatočne odôvodnené.

8. Podľa najvyššieho súdu sa krajský súd pridržiaval právneho názoru v svojich rozhodnutiach (6Cdo/157/2010, 6Cdo/100/2016 a 3Cdo/2/2020). Postupoval podľa § 79 ods. 2 ZP a aplikoval aj dobré mravy podľa čl. 2 ZP, keď v okolnostiach veci dospel k záveru, že výkon práva sťažovateľa požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru je v rozpore s dobrými mravmi. Tieto okolnosti boli podľa najvyššieho súdu odlišné od okolnosti rozhodnutia (3Cdo/2/2020). Najvyšší súd znova poukázal na okolnosti veci, ktoré spočívali v tom, že sťažovateľ pred neplatným skončením pracovného pomeru už dva roky pracoval u žalovaného po dosiahnutí dôchodkového veku, po skončení pracovného pomeru prejavil záujem zostať na dôchodku, nedomáhal sa pridelovania práce a prijal odstupné a odchodné, čo je dôkazom jeho konania v rozpore s dobrými mravmi. Najvyšší súd podotkol, že nález ústavného súdu (I. ÚS 331/2019) vychádzal z inej skutkovej situácie, keď zamestnanec súdu neoznámil údaj o výške svojho dôchodku na účely rozhodnutia o nároku na náhradu mzdy, a práve v tejto súvislosti vyslovil záver, že ak zamestnanec poberá popri mzde starobný dôchodok, nejde o skutočnosť, ktorá by mu znemožňovala pokračovať v práci. Najvyšší súd znova poukázal na to, že poberanie starobného dôchodku nebola jediná skutočnosť, z ktorej krajský súd vychádzal. Preto sťažovateľom nastolená otázka nie je otázkou, od ktorej posúdenia záviselo rozhodnutie krajského súdu.

III.

9. Sťažovateľ v rozsiahlej ústavnej sťažnosti (42 strán) cituje a odkazuje na svoje podania a následne cituje a kritizuje závery všeobecných súdov. Osobitne sa zameriava na rozhodnutie krajského súdu, proti ktorému podal dovolanie a ktorého odôvodnenie považuje za nedostatočné. Je toho názoru, že najvyšší súd sa k jeho námietkam nedostatočného odôvodnenia nevyjadril dostatočne. Zdôrazňuje, že jeho argumentácia vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420

písm. f) CSP bola na viac ako 20 stranách, no najvyšší súd z nej vyňal len niektoré časti a rovnako postupoval aj vo vzťahu k ním odcitovaným častiam rozhodnutia krajského súdu. Sťažovateľ ďalej cituje jednotlivé argumentačné prvky rozhodnutia krajského súdu, ktoré považuje za nezrozumiteľné a nelogické. Uvádza, že to namietal v dovolaní, no najvyšší súd na nezrozumiteľné a nelogické časti odôvodnenia krajského súdu, na ktoré poukázal v dovolaní, nereagoval.

10. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľ opätovne cituje z odôvodnenia najvyššieho súdu a opakuje otázku, ktorú najvyššiemu súdu položil. Kritizuje záver krajského súdu, že v rozpore s dobrým mravmi sú všetky skutočnosti zistené vo veci sťažovateľa, ktoré odôvodňujú nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov. Osobitne kritizuje čiastkový záver krajského súdu, že sa u žalovaného nedomáhal pridelovania práce, hoci výpoveď mu bola daná v dôsledku zrušenia jeho pracovného miesta. Kritizuje aj závery najvyššieho súdu, ktorý poukázal na to, že iné jeho rozhodnutia sa týkali iných skutkových okolností, a v tejto súvislosti poukazuje na to, že žiaden prípad nie skutkovo totožný. Sťažovateľ cituje časti odôvodnení rozhodnutí najvyššieho súdu (najmä 2Cdo/343/2020 a 6Cdo/157/2010) a ústavného súdu (I. ÚS 331/2019). Uzaviera, že najvyšší súd sa odmietol zaoberať jeho dovolacou argumentáciou vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP a následne odmietol riešiť nastolenú právnu otázku.

IV.

11. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

12. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najústálenejšia (II. ÚS 65/2010). Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie je zamerané na výsledok, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania pred všeobecnými súdmi a ústavný súd pri svojom prieskume nerozhoduje vo veci samej, ale preskúmava, či nie sú skutkové a právne závery všeobecných súdov zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň či majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 353/2024, III. ÚS 619/2021).

13. Najvyšší súd v ústavnej sťažnosťou namietanom uznesení dospel k dvom právnym vzájomne oddeliteľným záverom. Prvým bol záver o tom, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, je odôvodnený tak, že nemožno dospieť k záveru, že šlo o nesprávny procesný postup, ktorý by sťažovateľovi znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Tento záver najvyššieho súdu nie je zjavne mylný alebo nedostatočne zdôvodnený, keďže odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (I. ÚS 218/2019).

14. Rozhodnutie krajského súdu dáva jasné odpovede na všetky rozhodujúce skutkové a právne otázky. Skutkové otázky rozhodné pre použitie § 79 ods. 2 ZP boli nesporne ustálené už v rozhodnutí okresného súdu, ktorý zistil, že sťažovateľ v čase neplatného skončenia pracovného pomeru bol už dva roky v dôchodkovom veku, po výpovedi požiadal o starobný dôchodok, ktorý mu bol vyplatený späť za dva roky v čiastke 20 238 eur s tým, že ďalej bude mať dôchodok 800 eur, žalovaný mu v roku 2008 vyplatil odstupné a odchodné 7 737,10 eur a sťažovateľ sa následne nesnažil zamestnať. Žiadne ďalšie skutočnosti stranami v priebehu sporu neboli tvrdené, a preto boli zodpovedané všetky skutkové otázky, ktoré boli následne posúdené podľa § 79 ods. 2 ZP. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ bol po výpovedi zabezpečený a náhrada mzdy za rok je dostatočná satisfakcia za nezákonný postup žalovaného a priznanie náhrady mzdy za dlhšie obdobie by neplnilo sociálnu funkciu. Už z tohto rozhodnutia okresného súdu je zrejmé, v čom bola identifikovaná neprimeranosť poskytnutia náhrady mzdy sťažovateľovi za dobu dlhšiu ako 12 mesiacov.

15. Následná argumentácia krajského súdu vyplynula z toho, že jeho prvý rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, bol zrušený. Preto sa krajský súd vo svojej argumentácii vysporiadaval s viacerými právnymi názormi iných rozhodnutí a osobitne zdôraznil, že dôvodom jeho stotožnenia sa s rozhodnutím okresného súdu je popri priznaní starobného dôchodku i to, že sťažovateľovi žalovaný zamestnávateľ pri skončení pracovného pomeru poskytol odstupné a odchodné. Krajský súd, vychádzajúc z rozhodnutí najvyššieho súdu, zdôraznil, že treba prihliadnuť na všetky okolnosti s vplyvom na zaistenie zabezpečenia životných potrieb zamestnanca, a preto nepriznanie náhrady mzdy za obdobie dlhšie ako 12 mesiacov neodporuje zásadám spravodlivosti a primeranosti. Takéto právne posúdenie skutkových okolností zistených vo veci sťažovateľa nemožno považovať za nedostatočné, keďže vychádza z konkrétnych okolností veci po zohľadnení záverov iných rozhodnutí, ktoré boli formulované v iných skutkových okolnostiach. Pritom je zrejmé, že rozlišujúcim faktorom bolo, že sťažovateľ popri dôchodku bol zabezpečený aj žalovaným poskytnutým odstupným a odchodným, na ktoré, nebyť hoc aj neplatného skončenia pracovného pomeru, by nemal nárok. To vylučuje, že by touto časťou argumentácie krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľových ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

16. Na takto jasné, otázkou však je, či správne právne posúdenie osobitých skutkových okolností veci, sťažovateľ reagoval dovolaním, v ktorom rozhodujúcu právnu otázku videl v tom, či *„je dôvodom zníženia alebo nepriznania náhrady mzdy za obdobie prevyšujúce 12 mesiacov skutočnosť, že zamestnanec, ktorému bola daná neplatná výpoveď, dosiahol v tomto období dôchodkový vek, bol mu vyplácaný starobný dôchodok a nedosahoval príjem pracovnej činnosti“*. V sťažovateľom takto sformulovanej právnej otázke absentovalo vyjadrenie ďalších rozhodujúcich prvkov (poskytnutie odstupného a odchodného a to, že sťažovateľ sa nesnažil inak zamestnať), pre ktoré krajský súd okrem toho, že sťažovateľ poberal starobný dôchodok, dospel k záveru, že by

bolo neprimerané, aby mu bola poskytnutá náhrada mzdy za viac ako 12 mesiacov. Práve na tento nedostatok položenaj právnej otázky reagoval najvyšší súd svojimi úvahami, ktoré viedli k odmietnutiu dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

17. Najvyšší súd práve v osobitných skutkových východiskách právnych úvah okresného a krajského súdu identifikoval dôvod na záver, že sťažovateľom položená právna otázka nie je otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie krajského súdu. Práve preto najvyšší súd pred týmto záverom zvýraznil to, že jeho predchádzajúce rozhodnutia vychádzali z iných skutkových okolností, ktorých súčasťou neboli skutkové prvky, ktoré krajský súd viedli k záveru o čiastočnom nevyhovení žalobe sťažovateľa o náhradu mzdy za obdobie dlhšie ako 12 mesiacov. Takýto prístup najvyššieho súdu k otázke položenaj sťažovateľom nemožno považovať za svojvoľný či formalistický, keďže práve sťažovateľ nesprávne redukoval osobitné okolnosti svojej veci pritom, ako najvyššiemu súdu položil právnu otázku. Sťažovateľ vynechal tie skutkové okolnosti, ktoré krajský súd viedli k jeho právnemu záveru pri aplikácii pomerne neurčitého a rôznych úvahám otvoreného ustanovenia § 79 ods. 2 ZP, ktorý pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady mzdy za obdobie dlhšie ako 12 mesiacov formuluje len otvorený prvok primeranosti. To vylučuje, že by touto časťou argumentácie najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľových ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

18. Na okraj treba uviesť, že rozvoj výkladu § 79 ods. 2 ZP sa len ťažko môže diať bez zohľadnenia všetkých a, prirodzene, rôznych skutočností, ktoré môžu viesť k jeho aplikácii. Rozvoj výkladu § 79 ods. 2 ZP, ktorý obsahuje neurčitý prvok primeranosti, sa môže rozvíjať len v prostredí exemplifikatívnej kazuistiky, a nie v rôznych, od skutkových okolností konkrétnej veci odtrhnutých abstraktných úvah výkladu všeobecných pojmov. Vo veci sťažovateľa to v dôsledku hypertrofickej argumentácie súdov nebola len v § 79 ods. 2 ZP jasne vyjadrená primeranosť, ale aj ďalšie judikatúrou vnesené prvky spravodlivosti, dobrých mravov a pod. Práve hypertrofia všeobecných pojmov a argumentačných prvkov viedla okrem iného k hypertrofii textu dovolania a ústavnej sťažnosti. Pritom v konečnom dôsledku právnou otázkou rozhodnou pre posúdenie veci sťažovateľa bolo, či je primerané sťažovateľovi podľa § 79 ods. ZP nepriznať náhradu mzdy za viac ako 12 mesiacov, ak sťažovateľ v čase neplatného skončenia pracovného pomeru bol už dva roky v dôchodkovom veku, po výpovedi požiadaval o starobný dôchodok, ktorý mu bol vyplatený spätne za dva roky v čiastke 20 238 eur s tým, že ďalej bude mať dôchodok 800 eur, žalovaný mu v roku 2008 vyplatil odstupné a odchodné 7 737,10 eur a sťažovateľ sa následne nesnažil zamestnať. Takto, hoc aj kazuisticky, no správne a bez zbytočných dezinterpretácií argumentácie rôznych rozhodnutí však sťažovateľ otázku najvyššiemu súdu nepoložil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu